

20 mei. Ik schrik van de datum die bovenaan op de krant staat en laat hem vallen alsof ik me eraan heb gebrand. In een wirwar van verhalen met inktvlekken valt hij op de grond. De man achter de toonbank fronsst zijn wenkbrauwen.

‘Sorry,’ zeg ik terwijl ik hem opraap. Snel leg ik pagina’s op volgorde en ik leg de krant terug op de stapel edities van de *New York Post*, waarna ik naar het tijdschriftenrek loop. Op de cover van *Sports Illustrated* staat een renpaard. Dat zal meneer Hank, mijn oude huisbaas, leuk vinden, dus ik pak het tijdschrift van de stapel en loop ermee naar de kassa om af te rekenen.

Dit is nu al de derde keer sinds ik wakker werd dat ik aan de datum word herinnerd en het is pas vier uur ’s middags. Wanneer ik zomercursussen geef, zoals nu, ga ik normaal gesproken maar twee keer per week naar mijn werk en weet ik meestal niet eens welke dag het is. Maar 20 mei is dan ook niet zomaar een dag. Vandaag is het twintig jaar geleden dat ik iets meemaakte wat ik nooit zal vergeten.

Ik verlaat de buurtsuper en besluit naar het verzorgingstehuis van meneer Hank te lopen in plaats van de metro te nemen. Het is prachtig weer en ik wil nog donuts kopen. Bovendien wil ik hem pas zien wanneer ik mijn hoofd heb leeggemaakt. Hij kampt met dementie en het laatste wat hij nodig heeft, is dat ik hem in een paniekstemming bezoek. Maar onder het lopen gaan mijn gedachten alle kanten op en zelfs de felroze bloesems van de magnoliaboom in Union Square Park kunnen mijn melancholie niet verdrijven.

Ik loop langs de High Note, het café waar ik Derek ontmoette,

de man met wie ik een relatie had voordat ik Sam leerde kennen, en kijk door het raam naar binnen. Derek was brandweerman. Er zitten een paar kerels aan de bar, waarschijnlijk ook brandweerlanden. Ze lijken er bijna elke avond te zitten. Ik heb geen zin om naar binnen te gaan, maar het brengt me wel op een idee, want er is een manier om de strakke knoop in mijn nek los te krijgen en iets van de spanning van vandaag weg te nemen. Ik pak mijn telefoon uit mijn zak en typ een bericht terwijl ik het café passeer.

Elizabeth: Zin om vanavond iets te doen?

‘Iets doen’ klinkt zoveel beter dan ‘me neuken tot ik niet meer helder kan denken’. Maar de acht kilometer die ik vanochtend heb hardgelopen heeft mijn hoofd niet leeg gekregen en ik weet zeker dat Sam het niet erg zal vinden. Hij is altijd degene geweest die contact met mij legde en heeft meer dan eens gezegd dat ik ook contact met hém kan opnemen.

Een kwartier later kom ik aan bij het Park Manor Nursing Home. Hoewel ik me nog steeds niet geweldig voel, heeft Sams enthousiaste reactie op mijn appje geholpen om mijn zenuwen wat te kalmeren. Maar vanavond moet hij werken, dus ik zie hem morgen pas.

Ik meld me bij de verpleegkundige achter de balie op de tweede verdieping en zij drukt op de knop om de deur naar de gesloten afdeling te openen. Meneer Hank is makkelijk te vinden: hij zit luidkeels te lachen naar de televisie in de zitkamer. Het hartelijke geluid verbetert mijn humeur meer dan wat ook vandaag. Als ik dichterbij kom, ziet hij me en twinkelen zijn ogen van herkenning.

‘Elizabeth!’ zegt hij. ‘Kom eens hier, jongedame.’

Zijn warme begroeting doet me goed. Hoewel hij mijn leven heeft gered toen ik net naar New York was verhuisd – op twee dagen na nu twintig jaar geleden – door me korting op de huur te geven en me te vertellen waar ik een baan kon vinden, weet hij soms niet meer wie ik ben. Ik haast me naar hem toe, geef hem

een stevige knuffel en bied hem de zak donuts aan die ik bij zijn favoriete straatverkoper heb gekocht. Het zijn chocoladedonuts, ook zijn favoriet – dat is iets wat hij nooit vergeet.

‘O, dat had echt niet hoeven.’

‘Ik wilde het graag.’ Glimlachend hou ik het tijdschrift omhoog, samen met de dagelijkse raceformulieren die ik eerder bij een wedkantoor heb gekocht. ‘Ik zou je verslaving niet moeten aanmoedigen, maar ik dacht dat je deze misschien ook wel leuk zou vinden.’

Meneer Hank gokt al zijn hele leven, vooral op paarden. Hij kan niet meer zonder hulp naar buiten en wil alleen een vaste telefoon gebruiken, maar op de een of andere manier heeft hij ontdekt hoe hij een FanDuel-account op zijn iPad kan aanmaken, zodat hij elke dag tien dollar in kan zetten op paardenraces.

‘Je bent te goed voor me.’ Hij haalt een chocoladedonut uit de zak en likt zijn lippen af. ‘Weet je, ik maakte vroeger zelf chocoladedonuts. Precies zoals deze. Alleen lekkerder, natuurlijk.’

Ik glimlach. ‘Uiteraard. Je bakkerij werd achttien jaar op rij uitgeroepen tot beste donutbakkerij van New York.’

Hij neemt een hap en kauwt bedachtzaam; ik zie dat hij ervan geniet. ‘Ik was de enige bakker in mijn buurt die ze nog met de hand bleef maken nadat er donutmachines op de markt waren gekomen.’ Nog een hap. Deze keer kreunt hij tevreden onder het kauwen.

Meneer Hank ziet er vandaag goed uit. Uiterlijk is hij niet veel veranderd ten opzichte van twintig jaar geleden, hoewel sommige rimpels misschien wat dieper zijn geworden. Ik wou dat ik goed had beseft hoe bijzonder hij was toen ik hier net was komen wonen. Natuurlijk wist ik dat hij me hielp – ik heb hem bedankt en was hem oprecht dankbaar –, maar je beseft niet hoezeer je iemand waardeert totdat hij er niet meer is. Al is hij er natuurlijk nog. Grotendeels, in elk geval.

‘In welke straat had je de bakkerij?’ vraag ik, ook al weet ik het antwoord.

Hij eet het laatste stukje van zijn donut op en dan verandert er iets in zijn ogen. Hij kijkt me recht aan en houdt zijn hoofd schuin. ‘Welke bakkerij?’

De moed zakt me in de schoenen. ‘O, laat maar. Hoe smaakte je donut?’

‘Heerlijk. Wil jij er ook een?’ Hij steekt me de zak toe. ‘Ik heb ze zelf gemaakt. Met de hand gerold, niet door een machine.’

Normaal gesproken zou ik nee zeggen, maar hij kijkt me zo hoopvol aan dat ik niet kan weigeren. ‘Graag. Dank je wel.’

‘Hoe gaat het met je studie, jongedame?’

Ik glimlach en zeg dat het geweldig gaat, ook al ben ik al vijftien jaar leerkracht in plaats van leerling.

Hij knikt. ‘Ik heb altijd geweten dat je goed bent. Dat zag ik meteen toen ik je ontmoette.’

Mijn hart krimpt ineen. Hij was de enige die dat indertijd vond.

‘Hoe gaat het met Walter?’

Jezus, wat is het brein toch een complex labyrint. Dierbare herinneringen vervagen als fluisteringen in de wind terwijl de waardeloze bewaard blijven. Walter was een eikel met wie ik kort een relatie had toen ik hier net was komen wonen. Maar ik heb geleerd dat het voor meneer Hank het beste is als ik hem niet corrigeer en gewoon doorga met het gesprek, dus ik dwing mezelf te glimlachen. ‘Het gaat wel.’

Hij gromt. ‘Ik denk dat je beter met mannen van je eigen leeftijd kunt afspreken. Oudere mannen hebben een agenda.’

Deze keer is mijn glimlach oprecht. Sommige dingen zijn na twintig jaar niet veranderd. Sam is tien jaar ouder dan ik.

Drie kwartier later is het etenstijd voor meneer Hank. Hij spreidt zijn armen voor een afscheidsknuffel en ik geef me eraan over terwijl ik de geur van chocoladedonuts en Old Spice opsnuif. Die geur is typisch voor hem. Als ik me losmaak, grijpt hij me even bij mijn arm en glimlacht breed. ‘Ik hou van je, meisje.’

Ik druk een kus op zijn wang. ‘Ik ook van jou.’

Twee uur later lig ik in bad met een glas wijn. De stress die ik de hele dag heb gevoeld, lost op als een suikerklontje in een kop hete thee, en ik weet nauwelijks nog hoe ik heet, laat staan welke dag het is. Dit had ik eerder moeten doen, dan had ik misschien mijn werk af kunnen krijgen voordat het zo laat werd. In de zomer geef ik slechts twee cursussen aan Pace University, maar een daarvan is een online cursus van een jaar over fictie schrijven die net is begonnen en die veel meer tijd kost dan de instapcursus academisch schrijven, die twee keer per week op locatie wordt gegeven. Er liggen zo'n twintig eerste hoofdstukken van boeken op me te wachten om gelezen en beoordeeld te worden. Ik ben de enige docent die zich vrijwillig aanmeldde toen de school de cursus tien jaar geleden voor het eerst aanbod en het is een hoop werk. Maar af en toe vind ik een ruwe diamant, een veelbelovende student, en dat maakt al die extra uren de moeite waard.

Mijn iPad ligt op de badmat, dus ik reik over de rand van het bad om hem te pakken, samen met mijn leesbril. Ik druk op de aan-uitknop. Als het aan mij lag, zouden de studenten hun papers nog altijd op papier inleveren – veel prettiger voor mijn ogen en makkelijker om met een rode pen aantekeningen in de marge te maken. Maar met mijn zevenendertig jaar ben ik een dinosaurus.

Ik open het eerste ingeleverde werk en lees het hoofdstuk door. Hoewel het best goed geschreven is, word ik er niet door gegrepen. Ik popel niet om door te scrollen naar de volgende pagina en ben niet benieuwd naar de rest van het verhaal. Met wat bijschaven wordt het waarschijnlijk nog steeds geen diamant, maar ik voeg een paar opmerkingen toe, een paar suggesties om het tempo op te voeren, en dan tik ik op 'Verzenden'.

Ik open het volgende bestand, neem een slok wijn en zak dieper weg in het warme bad. Er verschijnt een titelpagina: *De afrekening*, door Hannah Greer. In mijn cursusprogramma staat dat ze pas een titel voor het boek moeten bedenken als het eerste concept

af is, zodat de titel de ware geest van de roman weergeeft. Maar elk jaar doet één student het toch al eerder. Op de volgende pagina staat zelfs een opdracht. Dat is nieuw.

Voor iedereen die in het donker iets slechts heeft
gedaan en denkt dat het nooit aan het licht zal komen.
Je hebt het mis. Jouw dag des oordeels komt eraan.

Wauw. Duister. Maar het heeft zeker mijn nieuwsgierigheid als lezer gewekt. Ik scrol naar de volgende pagina, verwachtend dat de griezelige sfeer zich voortzet. Dat is niet het geval. In plaats daarvan begint het verhaal met een proloog, een prachtige discussie over volwassen worden in een tijd waarin het leven niet zo makkelijk is. Al is het door die titel en opdracht misschien niet wat ik had verwacht, toch is het een sterke start. Ik krijg meteen een beeld van het personage: een jonge vrouw die twijfelt aan haar eigenwaarde en op het punt staat de wijde wereld in te gaan. Daarin herken ik mezelf wel. Ik voeg snel een opmerking toe: ik stel voor dat de student het gezicht van haar hoofdpersoon beschrijft in plaats van te schrijven dat ze verdrietig is.

Dan lees ik door. De hoofdpersoon is een meisje dat zich in het laatste jaar van de middelbare school bevindt. Een meisje dat anders naar haar mannelijke leerkracht kijkt dan de andere scholieren. Ze klinkt verliefd. Ze dagdroomt en kijkt uit het raam naar een goudsijs.

Een goudsijs.

Mijn adem stukt.

Mijn hart bonkt.

Ik sluit mijn ogen en slaag erin het gevoel van me af te schudden. Ik moet zelfs hardop om mezelf lachen. Ik stel me aan. Het is een vogel, meer niet. En zoek maar eens een middelbareschoolier die niet af en toe uit het raam staart en dagdroomt. Ik ben gewoon achterdochtig.

Ik lees nog een alinea en dan nog een, maar hoe langer ik lees,

hoe beklemmender het wordt. Er vormt zich een laagje zweet op mijn voorhoofd, ook al is het badwater inmiddels koud. Snel lees ik verder tot het eind en dan slik ik.

Dit is geen fictie.

Dit is een echt verhaal, een waargebeurd verhaal.

Maar dat kan niet. Toch? Misschien is het gewoon... iets vergelijkbaars.

Ik veeg mijn voorhoofd af, pak mijn wijntje en drink het in één teug leeg. Dan scrol ik terug naar het begin en lees ik het nog eens. Hoewel het pas het eerste hoofdstuk is, zijn de namen en wat de leerkracht doet...

Dit is zeker geen fictie.

Hoewel ik alleen nog maar het begin van het verhaal heb gelezen, weet ik al hoe het afloopt. Meneer Sawyer heeft een affaire met mijn beste vriendin, Jocelyn, en wordt dood gevonden.

Want ik heb hem vermoord. Vandaag precies twintig jaar geleden.

Hoofdstuk 1 – Hannahs roman

Jocelyn staarde uit het raam en zag een felgele goudsijs op een tak neerstrijken en haar nest vol kleintjes hun uitgebraakte maaltijd geven. Dat hoorde toch aangeboren te zijn? Hoe een ouder je grootbracht – voeden, badderen... lichamelijke genegenheid. Toch was zij vanochtend degene geweest die haar moeder had gewekt, het ontbijt voor haar had klaargemaakt en haar had geholpen met douchen. Maar ja, vinken konden ook niet naar een slijterij strompelen om een plastic fles wodka te halen zodat ze hun rol in het leven even konden vergeten.

‘Jocelyn Burton...’ Haar leraar bleef bij haar tafeltje staan. ‘Ben je met je gedachten bij ons?’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen en schraapte haar keel. Ondertussen voelde ze dat haar wangen rood werden. ‘Sorry. Ja.’

Meneer Sawyer legde een stapeltje aan elkaar geniete vellen papier met de voorkant omlaag op haar tafeltje – *haar beoordeelde werkstuk* – en wachtte tot ze naar hem opkeek. ‘Kom na de les even bij me.’

Geweldig. Helemaal geweldig.

Ze wierp nog een blik op de goudsijs, waarna ze zichzelf dwong weer voor zich uit te kijken. Haar ogen bleven echter hangen op de kont van meneer Sawyer, die verder langs de rij liep om de werkstukken terug te geven. Het was niet haar schuld dat haar blik daar bleef hangen. De

man had een mooi lijf – veel mooier dan jongens van haar eigen leeftijd. Ze beet op haar lip en vroeg zich af hoeveel uren haar leraar Engels wel niet moest sporten om er zo uit te zien. Zijn stevige, strakke kont paste perfect bij de rest van zijn lichaam: brede mannenschouders, een smalle taille en een glimlach die in schrill contrast stond met zijn strenge stem.

Haar vriendin Ivy boog zich naar haar toe en fluisterde: ‘Doe je mond dicht. Je kwijlt.’

Jocelyn wierp haar een zijdelingse blik toe. ‘Niet waar.’

Ivy grinnikte en draaide haar werkstuk om. Een 6.

En meneer Sawyer had háár niet gevraagd om na schooltijd te blijven...

Jocelyn had gedacht dat ze de opdracht perfect had uitgevoerd. Ze haalde diep adem om zich te kalmeren voordat ze haar werkstuk omdraaide om te kijken wat voor cijfer ze had gekregen. Bovenaan stond een 10, in het rood, met een dikke cirkel eromheen.

O, wauw.

Ivy boog zich weer naar haar toe, wierp er een steelse blik op en rolde met haar ogen.

Daarna lukte het Jocelyn de rest van de les op te letten. Zodra het lesuur voorbij was, liep ze naar meneer Sawyers bureau. Zonder op te kijken schoof hij met wat papieren en gebaarde hij naar de eerste rij. ‘Ga zitten.’

Nadat de laatste leerlingen waren vertrokken, sloot hij de deur van het klaslokaal en leunde met een heup tegen zijn bureau.

Jocelyn ging wat meer rechtop zitten.

‘Vertel me eens.’ Meneer Sawyer sloeg zijn armen over elkaar. ‘Zou je *creative writing* willen gaan studeren?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik weet niet eens of ik wel ga studeren.’

‘Waarom niet?’

Jocelyn keek uit het raam. Hoewel de goudsijs er niet meer was, zag ze hem nog wel voor zich. Ze wilde niet zeggen dat het haar enige doel in het leven was een baan te vinden die genoeg geld opleverde om weg te komen van haar moeder, dus zei ze niets.

‘Jocelyn?’

Haar ogen schoten terug naar die van meneer Sawyer.

‘Kijk me aan wanneer ik tegen je praat.’

Ze knikte. Toch gleed haar blik automatisch weer omlaag, dus het was niet zo eenvoudig als het klonk. Zeker niet wanneer meneer Sawyer – haar geheime liefde – haar een volle minuut zwijgend aankeek.

Uiteindelijk glimlachte hij. ‘Dank je. Ik vind je een uitstekende verteller. Vind je schrijven leuk?’

Jocelyn knikte.

‘Praat, Jocelyn. Gebruik je stem. Je bent geen jaknikker.’

Ze keek hem weer aan. ‘Ja.’

‘Ja, wat?’

‘Ja, ik vind schrijven leuk.’

‘Uitstekend. Vertel me eens wat je in je vrije tijd doet. Schrijf je voor je plezier? Hou je een dagboek bij?’

‘Ik heb geen dagboek waarin ik elke dag schrijf, maar wel een notitieboekje waarin ik willekeurige dingen opschrijf.’

‘Het gele boekje met een vlinder op de voorkant dat je soms tijdens de les tevoorschijn haalt?’

Jocelyn keek omlaag. ‘Sorry.’

‘Ik ben niet uit op excuses. Goede schrijvers schrijven wanneer ze inspiratie hebben. Vertel eens, wat voor dingen schrijf je in je notitieboekje?’

Jocelyn haalde haar schouders op. ‘Ik weet niet. Van alles.’

‘Schrijf je ook over jongens?’

Haar wangen werden warm. ‘Gewoonlijk niet.’

‘Heb je een vriendje?’

‘Nee.’

‘Ooit gehad?’

‘Niet een die het waard is om over te schrijven.’

Meneer Sawyer tuitte zijn lippen. ‘Schrijf je over je vriendinnen?’

‘Niet echt.’

‘Dan vraag ik het je nog een keer, Jocelyn. Waar schrijf je over in je dagboek, als het niet over jongens en vriendinnen is?’

‘Ik weet het niet. Vooral over wat ik voel, denk ik.’

‘En wat voel je?’

Jocelyns wangen werden nu vuurrood. ‘Woede.’

‘Goed zo. Nu komen we ergens. Woede waarover?’

‘Mijn moeder. Ze is een dronkenlap.’

‘En je vader?’

‘Die ken ik niet.’

Meneer Sawyer streek met zijn duim over zijn onderlip terwijl hij Jocelyn aanstaarde. Zijn ogen hadden een diepe, intense kleur groen. Ze leken donkerder te worden naarmate de seconden verstreken. Jocelyn had de neiging heen en weer te schuiven op haar stoel, maar wist dat hij dat zou zien en haar er waarschijnlijk ook op zou aanspreken, dus deed ze haar best om stil te blijven zitten.

‘Williamsburg College is niet zo ver weg en daar hebben ze beurzen voor creative writing. De beste inzending krijgt een volledige beurs. De tweede en derde plaats krijgen een gedeeltelijke studiebeurs. Ik kan je helpen je schrijfvaardigheid te verbeteren. Dat doe ik niet voor veel studenten, maar volgens mij ben jij bijzonder. Je moet alleen wel werken aan je discipline. Je bent snel afgeleid.’

‘Hoe doe ik dat? Door meer te studeren?’

Meneer Sawyers ogen glinsterden. ‘Discipline hoeft niet alleen over studeren te gaan. Het kan ook gaan om

zelfbeheersing in het algemeen. Jij kunt bijvoorbeeld niet goed stilzitten en staart vaak uit het raam.'

'Hoe kan ik dat veranderen?'

'Daar gaan we aan werken. Tenminste, als je mijn hulp wilt.'

Jocelyn kon niet snel genoeg knikken. 'Zeker weten.'

Er verscheen een glimlach om zijn lippen en hij wees naar een paar rijen verderop. 'Mooi. Kom vrijdag om vier uur hierheen.'

3

Het is een stralende lentedag, de warme lucht zweeft tussen de campusgebouwen en de marineblauw-gouden Pace-vlaggen wapperen in de wind. Normaal gesproken zou ik een beker koffie halen en van de zon genieten of misschien op een bankje in het park het werk van mijn studenten doornemen. Maar vandaag heb ik maar één doel.

Het administratiekantoor bevindt zich in een groot, modern bakstenen gebouw met een glazen pui. Ik vind de ingang, loop door de automatische deuren naar binnen en blijf staan. Rechts van me is een studentenbalie, maar ik heb meer nodig dan zij me kunnen bieden. Mijn tas trilt terwijl ik om me heen kijk. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en zie Sams naam op het scherm-pje. Ik was onze plannen voor vanavond helemaal vergeten, tot nu. Ik kan me niet meer voorstellen dat ik hem gisteren nog een appje heb gestuurd. Gisteren was mijn grootste probleem dat de kalender 20 mei aangaf. Nu is er iemand die weet wat er twintig jaar geleden in de aanloop naar die datum is gebeurd, iemand die dreigt met een afrekening. Ik negeer Sams telefoontje, want ik ben er zo op gebrand de informatie te krijgen waarvoor ik hier ben dat ik me door niets laat afleiden.

Het hoofdkantoor heeft veel weg van een rijbewijskantoor, met een wachtkamer en genummerde balies waar medewerkers de namen van de studenten afroepen. Ik tuur rond om te kijken of iemand me kan helpen. Natuurlijk zit er maar achter twee van de twaalf balies iemand. En een van hen herken ik. De twintiger werkt hier niet alleen, hij is ook student. Eric vangt mijn blik en glimlacht. Ik heb al een paar keer met hem te maken gehad, toen

ik agendaproblemen had en er fouten in mijn lesrooster stonden. Hij is het type dat je te lang aankijkt, dat je naam en je leslokaal onthoudt terwijl hij dat eigenlijk niet zou moeten doen. Elke keer als ik hem spreek, geeft hij me een compliment, en dat zou vandaag weleens in mijn voordeel kunnen werken.

Hij is net klaar met een student, dus ik loop naar zijn balie. 'Hallo, Eric.'

'Aaron,' corrigeert hij me, maar hij blijft glimlachen. 'Hoe gaat het met je, Elizabeth? Het is alweer even geleden dat ik je voor het laatst zag.'

Ik zou hem eraan moeten herinneren dat ik voor hem mevrouw Davis ben, niet Elizabeth. In plaats daarvan glimlach ik. 'Ach, natuurlijk. Aaron. Het gaat goed met me. En met jou?'

'Ik mag niet klagen.' Hij kijkt naar mijn kapsel. 'Ik heb je altijd al willen vragen... Is dat je natuurlijke haarkleur? Meestal is rood een beetje oranjeachtig, maar dat van jou neigt meer naar kaneel.'

Wie vraagt een vrouw nou of ze haar haar verft? Een student zeker niet. Toch draai ik als een flirterige tiener een haarlok om mijn vinger en buig me naar voren, want vandaag is niets me te veel. 'Ja, dat is mijn eigen kleur. Vind je het mooi?'

Hij buigt zich ook dichter naar mij toe. 'Prachtig. De kleur laat je groene ogen goed uitkomen.'

Mijn god. Het kost me moeite om niet met mijn ogen te rollen. Ik moet ter zake komen. 'Luister, ik heb hulp nodig, Aaron. Denk je dat je me kunt helpen?'

'Natuurlijk. Zeg het maar.'

Ideaal.

'Er is een student die ik niet goed kan bereiken. Ze reageert niet op haar studentenmail, dus ik hoopte dat er misschien een ander mailadres van haar in de schooladministratie staat. Of een telefoonnummer of adres. Een andere manier om contact met haar te zoeken.'

'O, dat is...' Hij slikt en kijkt omlaag naar zijn handen. Wan-

neer hij weer opkijkt, durft hij me niet aan te kijken. 'Ik ben bang dat ik dat niet mag doorgeven, zelfs niet aan docenten.' Aaron schuifelt ongemakkelijk heen en weer. 'Sorry.'

'Het is echt belangrijk,' zeg ik zacht maar dringend. 'Ze kan zakken voor de cursus als ik haar niet kan bereiken. En dat zou ik echt heel erg vinden. Aaron?'

'Ja?' Hij richt zijn blik op en kijkt me recht aan.

'We kunnen deze ene keer toch wel een uitzondering maken? Om een medestudent te helpen. En omdat we vrienden zijn. Toch?' Nog een glimlach, voor hem alleen.

'Nou... oké. Maar niet aan mijn baas vertellen, hè?'

'O, ik dacht dat jij hier de leiding had.' Ik schuif hem een papiertje toe waarop ik heb opgeschreven wat ik over Hannah Greer weet. 'Dit zijn haar naam en studentenummer.'

'Eens even kijk...' Hij typt iets, klikt met de muis, trekt het papiertje naar zich toe en krabbelt een Gmail-adres neer. 'O, interessant,' murmelt hij. 'Misschien kun je haar daarom niet bereiken.'

Ik spits mijn oren. 'O? Is er iets mis?'

'Nee, maar ze is gaststudent.' Hij schuift het papiertje terug. 'Niet hier ingeschreven. Zo te zien volgt ze alleen jouw cursus.'

Ik blijf even roerloos staan, maar in mijn hoofd gaan alarmbellen af. Dus 'Hannah' kan iedereen wel zijn, iedereen die zich alleen voor mijn cursus heeft ingeschreven.

'Heel erg bedankt, Aaron. Ik sta bij je in het krijt.'

Wanneer ik naar buiten stap, kan ik weer wat vrijer ademen, al duurt dat niet lang. Mijn zenuwen slaan keihard toe zodra ik naar het briefje kijk. *Hannah Greer*. Ik heb nu een Gmail-adres, al had ik liever een postadres gehad. Ik ben blijven staan, in gedachten verzonken, en staar naar het papiertje in mijn handen als er iemand tegen me aan botst.

'Pardon,' mompelt de man. Hij is lang, draagt een donker jasje en loopt snel verder over de stoep. Ik kijk op en zie hem verdwijnen. Hij heeft iets bekends, maar goed, ik heb hier honderden,

zelfs duizenden, studenten gehad. Natuurlijk herken ik er een paar. Ik werp een blik over mijn schouder, steek de straat over en haast me naar mijn kantoor. Ik kan het niet laten: zodra ik aan de overkant ben, kijk ik nog een keer achterom. De man in het donkere jasje staat stil... en kijkt me recht aan.

Houdt hij me in de gaten?

Is hij expres tegen me aan gebotst?

Zou hij Hannah kunnen zijn?

Nee, nee, nee. Ik ben veel te achterdochtig. Al sinds ik dat verdomde hoofdstuk heb gelezen. Een hoofdstuk dat puur toeval is. Een heel groot toeval, maar toch, toeval. Dat kan niet anders. Zodra ik erachter ben wie die student is, zal ik het zeker weten.

Eenmaal in mijn kantoor trek ik mijn jas uit en doe ik mijn zijden sjaal af. Ik hang ze op een hanger en trek de jaloezieën dicht, alsof iemand zou willen zien wat ik doe. Dan ga ik achter mijn laptop zitten, typ ik snel het Gmail-account in en klik op 'Zoeken'. Doordat ik vanochtend al op de naam heb gegoogeld, weet ik dat alleen al de naam miljoenen resultaten oplevert. Hij is te algemeen. *Misschien heeft deze student daarom voor die naam gekozen.* Maar ook met het Gmail-account vind ik niets.

Geen social media. Geen foto's.

Ik slaak een geërgerde zucht en herhaal mijn zoekopdracht, deze keer met de naam Hannah Greer erbij – nog steeds levert het niets bruikbaars op. Mijn telefoon trilt in mijn tas en ik haal hem eruit, geërgerd door de onderbreking.

Sam.

Alweer.

Ik moet vanavond afzeggen, dus ik swipe om op te nemen.

'Hallo, Sam.' Ik staar naar de kleine cactus op mijn bureau, die verschrompeld is tot een verzameling dode bruine stekels – een teken dat ik niet verantwoordelijk zou moeten zijn voor de verzorging van levende wezens.

'Hé. Sorry dat ik je stoort, maar ik vroeg me af of je misschien zin had om vanavond bij me langs te komen,' zegt hij. 'Ik kan iets

te eten maken. Mijn kip piccata wordt alom geroemd.'

Zo'n relatie hebben Sam en ik niet. Hij is een aardige vent, een knappe rechercheur die op een dag waarschijnlijk een geweldige vriend of echtgenoot zal zijn voor een bokkont van een vrouw, maar dat is niet wat ik zoek en daar ben ik vanaf het begin duidelijk over geweest. Hij heeft zich ook altijd kunnen vinden in onze regeling, al vermoed ik de laatste tijd dat hij meer wil. 'Ik ben bang dat ik vanavond moet afzeggen. Ik heb nog veel werk te doen voor de cursus die ik geef.'

'O. Dan kunnen we misschien zoals gewoonlijk afspreken en een andere keer samen eten?' Er klappt een autoportier dicht en de geluiden van de stad op de achtergrond verstommen. 'Ik kreeg gisteravond een melding. Ik ga het een tijdje heel druk krijgen, in elk geval zodra het autopsierapport morgen binnen is.'

Bij het woord 'autopsierapport' verstijf ik. 'Is er iemand dood?'

'Ja, dit is New York. We hebben gemiddeld meer dan één moord per dag.'

Mijn stem gaat een octaaf omhoog. 'Wat... wat vreselijk.'

'Helaas raak je eraan gewend,' zegt hij. 'Deze keer lijkt het een zaak met een oudere man en een jonge vrouw.'

Ik sper mijn ogen open. 'O, wat is er gebeurd?'

'De verdachte was zijn minnares. We kunnen haar niet vinden. Ze is ervandoor en zij is de enige met een motief.'

Ik slik mijn angst weg. 'Hoeveel jonger was ze?'

Sam grinnikt. 'Je krijgt toch geen rare ideeën, hè? Over een oudere man vermoorden met wie je seks hebt gehad?'

'Natuurlijk niet.' Ik probeer mijn toon luchtig te houden, al zak ik vanbinnen steeds dieper weg naar een duistere plek. Op dit moment voelt niets van de afgelopen vierentwintig uur als toeval. 'Dan kan ik die zelfbereide maaltijd wel vergeten.'

'Ik kan bij jou koken terwijl jij vanavond werkt. Je moet tussendoor toch wel even eten?'

Ik open mijn mond om te zeggen dat dat niet kan. Een rechercheur die om me heen hangt is wel het laatste wat ik nu kan ge-

bruiken. Dan valt mijn oog op het papiertje op mijn bureau en krijg ik een idee. ‘Hé, ik heb een vraag.’

‘En dat is?’

‘Is er een manier om een mailadres te traceren?’

‘Alleen een mailadres? Of een ontvangen mailtje?’

‘Alleen het adres.’

‘Een mailadres traceren kan lastig zijn. Een ontvangen mailtje kun je meestal aan de hand van het IP-adres van de verzender traceren naar waar diegene zich ongeveer bevindt, zolang hij of zij geen VPN gebruikt. Maar daar heb je dus wel een inkomend mailtje voor nodig.’ Hij laat een korte stilte vallen en de radertjes in mijn hoofd draaien op volle toeren. ‘Moet je iemand opsporen?’

‘Ik vroeg het me gewoon af.’ Ik kauw op het uiteinde van een pen en in de stilte die valt hoor ik de nieuwsgierigheid van zijn kant. ‘In een verhaal van een van mijn studenten creative writing spoort een personage iemands locatie op aan de hand van een ontvangen mailtje. Ik vroeg me af of dat wel kon.’

‘O, nou snap ik het.’

‘Luister, Sam, er komt net iemand mijn kantoor binnen,’ lieg ik. ‘Ik moet ophangen. Misschien kunnen we volgende week afspreken?’

‘Ja, oké.’

‘Veel succes met je... moordzaak.’

We hangen op. Mijn hersenen tintelen van de informatie die hij me heeft gegeven. Ik wil nadenken over de vrouw die de oudere man heeft vermoord, maar ik heb andere dingen aan mijn hoofd.

In mijn mailaccount klik ik op ‘Nieuw bericht opstellen’ en dan typ ik het adres dat Aaron me heeft gegeven en verzin ik nog een leugen:

Hannah, ik heb het hoofdstuk ontvangen dat je via Blackboard hebt ingeleverd. Ik kan het om de een of andere reden helaas niet openen. Vanwege een systeemfout, dat ge-

beurt wel vaker. Kun je het me rechtstreeks mailen? Naar dit adres is prima.

Ik staar naar het scherm. Dan klik ik op 'Verzenden' en begint het wachten op een reactie.